

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 374/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], a [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpených advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Pohovej & partners, s. r. o., Námestie slobody 10, Bratislava, v mene ktorej koná JUDr. Dušan Pohovej, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 21 ods. 3, čl. 41 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7 C 337/2011 z 31. januára 2013, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 251/2013 z 22. novembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 143/2018 z 31. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] a [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka“, spolu ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 21 ods. 3, čl. 41 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 337/2011 z 31. januára 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 251/2013 z 22. novembra 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 143/2018 z 31. júla 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Prejednávaná vec sťažovateľov sa týkala návrhu na vypratanie družstevného bytu, ktorý mali sťažovatelia v spoločnom nájme. Výpoveď z nájmu bytu dalo sťažovateľom Bytové družstvo Petržalka (ďalej len „bytové družstvo“), ktoré vystupovalo v konaní ako pôvodný navrhovateľ. Keďže v priebehu konania bol byt prevedený na nového vlastníka – [REDAKOVANÉ], táto vstúpila do konania ako nová navrhovateľka. Výpoveď z nájmu bola sťažovateľom zo strany bytového družstva daná z dôvodu hrubého porušovania povinností, keďže neplatili nájomné a úhrady za služby spojené s užívaním bytu v dĺžke 5 mesiacov.

Z ústavnej sťažnosti, ako aj príloh k nej priložených vyplynula nasledujúca procesná situácia. Okresný súd rozhodol o návrhu na vypratanie bytu rozsudkom sp. zn. 7 C 356/2006 z 3. apríla 2007 (ďalej len „prvý rozsudok“) tak, že uložil sťažovateľom povinnosť byt vypratať. Proti prvému rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Co 232/2009

z 28. októbra 2009 (ďalej len „prvé uznesenie krajského súdu“) tak, že odvolanie považoval za oneskorene podané. Proti prvému uzneseniu krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cdo 30/2010 z 8. júla 2010 (ďalej len „prvé uznesenie najvyššieho súdu“) tak, že zrušil prvé uznesenie krajského súdu a vec vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Co 237/2010 z 8. júna 2011 (ďalej len „druhé uznesenie krajského súdu“) zrušil prvý rozsudok okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v prvom uznesení najvyššieho súdu bolo konštatované, že „*nedošlo k účinnému doručeniu nakoľko nebolo preukázané, že adresát sa v čase doručenia (v určitý konkrétny deň) v mieste doručenia fakticky zdržiava a z tohto dôvodu má možnosť si doručovanú zásielku bezprostredne po náhradnom doručení prevziať alebo vyzdvihnúť.*“.

Krajský súd vo svojom druhom uznesení vrátil vec okresnému súdu s požiadavkou doplnenia dokazovania týkajúceho sa spôsobu doručovania.

3. Podľa názoru sťažovateľa (v konaní vystupuje aktívne najmä sťažovateľ, pozn.) okresný súd ani krajský súd nerešpektovali závery najvyššieho súdu vyplývajúce z jeho prvého uznesenia. Sťažovateľ opakuje, že v mieste bytu sa v čase doručovania výpovede ani prvého rozsudku okresného súdu nezdržiaval pre výkon zamestnania v Rakúsku, kde mal zo strany zamestnávateľa zabezpečené aj ubytovanie, namieta, že jeho trvalý pobyt je v [REDAKOVANÉ], čo súdy nezistovali, že účelovo sa do žiadneho rozhodnutia nedostala skutočnosť, že dlh, ktorý sťažovatelia mali voči bytovému družstvu, uhradili ešte pred uplynutím výpovednej doby.

4. Sťažovatelia zároveň požiadali o odloženie vykonateľnosti „*rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 7C 337/11, do rozhodnutia o sťažnosti nakoľko v prípade vykonateľnosti rozhodnutia sťažovatelia nebudú mať kde bývať a stanú sa bezdomovcami.*“.

5. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich ústavnej sťažnosti rozhodol týmto nálezom: „... *došlo k porušeniu čl.46 ods. 1 Ústavy - práva na súdnu ochranu, ako aj k porušeniu čl.6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a aby*

v zmysle článku 127 ods. 2 - vyslovil, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu sťažovateľov v zmysle Ústavy SR a v dôsledku týchto postupov nesúladi s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv došlo aj k porušeniu práva na súkromie sťažovateľov podľa čl.19 ods.1,2, čl. 20 ods. 1,3, čl.19 ods.1,2, čl. 20 ods. 1,3, čl. 21 ods.3, čl. 41 ods. 1, zo strany porušovateľov a tým, aby zrušil rozhodnutia Najvyššieho súdu, sp. zn. 3Cdo 143/2018, Krajského súdu sp. zn. 2Co 251/2013 a Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 7C 337/11, a vec vrátil porušovateľovi na ďalšie konanie.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľmi označené referenčné normy

10. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom.

12. Podľa čl. 21 ods. 3 ústavy iné zásahy do nedotknuteľnosti obydlia možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku.

13. Podľa čl. 41 ods. 1 ústavy manželstvo je jedinečný zväzok medzi mužom a ženou.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

16. Jadrom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľov s vyhodnotením účinkov doručovania všeobecnými súdmi, ako aj tvrdenie, že v konaní nebol rešpektovaný záväzný právny názor najvyššieho súdu vyslovený v prvom zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu.

III.1 K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu

17. Ústavnú sťažnosť proti rozsudku okresného súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

18. Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľov podľa

ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovatelia právo podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu aj využili.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

19. Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal ústavný súd z § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, podľa ktorej ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie ústavnej sťažnosti považoval za zachovanú.

20. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti však ústavný súd so zreteľom na sťažovateľmi uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

21. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

22. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, z ktorého vyplýva, že bytové družstvo dalo sťažovateľom 13. júna 2006 výpoveď z nájmu bytu, ktorá bola na pošte uložená 21. júna 2006, a sťažovatelia si uloženú zásielku v odbernej lehote neprevzali. Výpovedná lehota teda začala plynúť 1. júla 2006 a skončila 30. septembra 2006. V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k účinnosti doručenia výpovede krajský súd uviedol: *„Podľa názoru súdnej praxe a v súlade s teoretickými poznatkami prejav vôle je voči neprítomnej osobe účinný od okamihu, keď sa dostane do sféry jej dispozície. Situácia sa posudzuje objektívne a ak sa preukáže, že adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, dochádza k pôsobeniu tohto jednostranného právneho úkonu voči adresátovi bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. To znamená, že od okamihu, keď mal adresát možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, začína plynúť napríklad lehota na prijatie návrhu, v nadväznosti na to môže dôjsť k zániku návrhu; v prejednávanej veci výpovedná lehota. To aj v prípade, keď sa adresát vôbec neoboznámil s obsahom prejavu vôle...“*

Z doručenky pritom nevyplýva, žeby adresáti na mieste doručovania boli neznámi. Žalovaní nevyužili možnosť oboznámiť sa s obsahom uloženej zásielky a doporučenú zásielku si v odbernej lehote neprevzali. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že žalovaní sa v čase doručenia výpovede nepretržite zdržiavali mimo územia Slovenskej republiky, čo ani sami netvrdili, a z tohto dôvodu nemali možnosť sa oboznámiť s obsahom zásielky. Práve naopak odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dôvodí, že žalovaní si úmyselne nepreberali zásielky v úmysle vyhnúť sa následkom nimi spôsobeného dlhu. Sami potvrdili, že neplatili úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu dlhodobo, čo malo a stále má charakter hrubého porušovania povinností nájomcu a jeho následkom je výpoveď nájmu bytu.“

23. Krajský súd ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na opakovanie námietok sťažovateľov v odvolacom konaní, ktoré boli v podstate už procesnou obranou v konaní na okresnom súde. Krajský súd skonštatoval, že v konaní nevyšlo najavo, že by sa

sťažovatelia v čase doručovania nezdržovali na adrese, kde bola výpoveď doručovaná, čo potvrdila svojou výpoveďou sťažovateľka aj dcéry sťažovateľov (uviedli, že v byte bývali nepretržite od roku 1986). Svedkyne síce uviedli, že sťažovateľ pracoval v Rakúsku, avšak bez bližšieho časového vymedzenia. Ako irelevantnú vyhodnotil krajský súd námietku sťažovateľa, že adresa jeho trvalého pobytu je v [REDAKOVANÉ], pretože táto má predovšetkým administratívnoprávny charakter, a tiež bolo preukázané, že sťažovateľ robil právne úkony na adrese bytu aj v čase výkonu zamestnania v Rakúsku.

24. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a aj s odkazom na jeho citované časti ústavný súd dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvoinštančné konanie, a nezistil, že by závery krajského súdu vzhľadom na jeho právomoci (kompetencie) v odvolacom konaní boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd zistil, že krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

25. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. V danom prípade bola daná dostatočná odpoveď na sťažovateľmi nastolené otázky a bol aj dostatočne zistený skutkový stav.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

26. Ústavnú sťažnosť je aj v tejto časti potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľov smerujúcou proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu tiež konštatuje, že jej chyba relevantné ústavnoprávne odôvodnenie.

27. Na základe uvedeného a v záujme zachovania právnej istoty ústavný súd pristúpil k preskúmaniu dovolania sťažovateľov, z ktorého vyplýva, že ho podali podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku a uviedli, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vec, čím sa odchýlil od ustálenej praxe dovolacieho súdu. Ako ustálenú prax sťažovatelia označili prvé zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu a odkázali na túto jeho časť odôvodnenia: „... *pokiaľ doručenka neobsahuje údaj, že sa adresát v mieste doručenia zdržoval, nie je osvedčené, či táto podmienka náhradného doručenia bola splnená. V takomto prípade je povinnosťou súdu vykonať šetrenie na zistenie jej splnenia, pričom nie je povinnosťou účastníka, ktoré mu bolo doručované poštou, navrhnúť dôkazy na preukázanie svojho prípadného tvrdenia, že sa v čase doručovania v mieste doručovania nezdržoval z dôvodu, že účastník konania nemá povinnosť preukazovať opak toho, čo nie je osvedčené.*“

Odklon od ustálenej praxe dovolacieho súdu teda sťažovatelia tvrdili v tom smere, že práve na nich bolo nesprávne prenesené dôkazné bremeno.

28. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že úlohou odvolacieho súdu po prvom zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu bolo vykonať šetrenie v tom smere, či sa sťažovatelia v čase doručovania výpovede zdržiavali na adrese bytu, keďže táto okolnosť na doručke nebola vyznačená. Ďalej najvyšší súd uviedol: „... *z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že sa v mieste doručovania v čase doručovania im výpovede z nájmu bytu zdržiavali obaja žalovaní a keďže ich poštový doručovateľ pri doručovaní zásielky nezastihol, uložil ju na pošte, pričom žalovaní si ju bezdôvodne neprevzali, hoci na jej prevzatie reálnu možnosť mali.*

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie (a následne aj odvolací súd) po zrušení prvého rozsudku súdu v tejto veci odvolacím súdom vykonali dostatočné šetrenie, ktorým zistili, že v čase doručovania výpovede z nájmu bytu sa obaja žalovaní zdržovali v mieste doručovania. Tvrdenie dovolateľov o tom, že odvolací súd nerešpektoval rozhodnutie dovolacieho súdu a odklonil sa od neho neobstojí vzhľadom k tomu, že tentoraz ide o posúdenie splnenia podmienok náhradného doručenia v zmysle § 46 ods. 2 O. s. p. a nie § 47 O. s. p. (ako to bolo v konaní sp. zn. 3 Cdo 30/2010), pričom dovolací súd

dodáva, že dôvodom pre zrušenie skoršieho rozhodnutia odvolacieho súdu nebolo nesprávne právne posúdenie splnenia podmienky náhradného doručenia, ale postup súdu, ktorý trpel procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., keď odvolací súd nevykonal šetrenie na zistenie okolnosti namietanej dovolateľmi, a to, či došlo k zákonnému doručeniu súdnych zásielok.“

29. K odmietnutiu dovolania teda došlo z dôvodu, že *„rozhodnutie majúce reprezentovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu označili aj s citovaním jeho právnej vety, obsah dovolania ale nasvedčoval rozdielnosti situácie z prejednávanej veci od tej riešenej v rozhodnutí použitom za základ argumentácie (za ktorého stavu veci na odklon usúdiť nešlo).“*

30. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľov odmietol. Najvyšší súd v napadnutom uznesení primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľmi vznesené námietky.

Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

III.4 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 21 ods. 3 a čl. 41 ods. 1 ústavy

31. Vo vzťahu k namietanému porušeniu už označených práv ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľa namietajú v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo vyjadrili priamo v petite ústavnej sťažnosti: *„... že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu sťažovateľov v zmysle Ústavy SR a v dôsledku týchto postupov nesúladu s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane*

ľudských práv došlo aj k porušeniu práva na súkromie sťažovateľov podľa čl. 19 ods.1, 2, čl. 20 ods. 1, 3, čl. 19 ods.1, 2, čl. 20 ods. 1, 3, čl. 21 ods. 3, čl. 41 ods. 1...“

32. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu ani najvyššieho súdu nemohlo dojst k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v konkrétných okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dojst ani k porušeniu uvedených práv. ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.

III.5 K požiadavke o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku okresného súdu

33. Vzhľadom na to, že ústavný súd v napadnutých rozhodnutiach nenašiel žiadne pochybenia smerujúce k porušeniu práv označených sťažovateľmi, nepristúpil k rozhodnutiu podľa § 129 zákona o ústavnom súde o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu o vypratání bytu. Navyše ústavnému súdu sa ako účelová javí argumentácia, že sťažovatelia *„nebudú mať kde byvat a stanú sa bezdomovcami“*, a to najmä v nadväznosti na to, že sám sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi, ako aj v konaní pred ústavným súdom opakoval, že na adrese bytu sa nezdržiaval aj preto, lebo má trvalý pobyt v [REDACTED].

Na záver ústavný súd ešte poznamenáva, že ako účelový sa mu javí aj *„zvyk“* sťažovateľov nepreberať zásielky. Aj sama sťažovateľka uviedla, že v čase doručovania výpovede sa síce na adrese bytu zdržiavala, ale výpovedí neprevzala ani v odbernej lehote a na dôvody neprevzatia si *„nepamätá“*.

Tvrdenie sťažovateľov, že do rozhodnutí všeobecných súdov sa účelovo nedostala skutočnosť, že dlh, ktorý sťažovatelia mali voči bytovému družstvu, bol uhradený ešte vo výpovednej dobe, považuje ústavný súd za právne irelevantné. Uhradenie dlhu nemalo totiž vplyv na to, že k porušeniu povinností reálne došlo, čo bolo dôvodom zakladajúcim oprávnenie bytového družstva da sťažovateľom výpovedí z nájmu bytu.

34. Ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľmi označených práv, a preto odmietol ústavnú sťažnosť ako celok z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu